

בעניין:

אפרים נוה, ת.ז. 24011850

ע"י ב"כ עוה"ד בעז בן צור ושות'

בעז בן צור ושות', עורכי דין

ממגדלי הארבעה (מגדל צפוני), רח' הארבעה 28, תל אביב

טל': 03-7155000; פקס: 03-7155001

התובע;

- נגד -

1. הדס שטייף, ת.ז. 53527107

2. רזי ברקאי, ת.ז. 04036000

3. נורית קנטי, ת.ז. 37620929

4. אילאיל שחר, ת.ז. 32284226

5. שמעון אלקבץ, ת.ז. 22234264

6. מדינת ישראל – משרד הביטחון – גלי צה"ל

מרח' הדרור 23 יפו

טל': 03-5126666; פקס: 03-5126720

הנתבעים;

מהות התביעה: נזיקת

סכום התביעה: 7,000,000 ש"ח

כתב תביעה

"בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידינא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי – תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד [...] גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביוחן של האדם [...] הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי [...] די בידעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה".

(השופט י' עמית, ע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.7.2015)).

א. פתח דבר

1. באופן שקשה ליישבו עם אמת מידה עיתונאית או חוקית כלשהי, בניגוד לדין ותוך ביצוע שורה של **עבירות פליליות**, כל שיחותיו הפרטיות של התובע, כל התכתובות שניהל – **חייו האישיים, במלואם** – נחשפו ונגלו בפני הנתבעים וחלקן אף בפני מאזיני גלי צה"ל (וכלי תקשורת אחרים).
2. בתמצית יאמר, כי בזדון, בכוונת מכוון ותוך שימוש ציני באיצטלה עיתונאית, נטלה נתבעת מס' 1 (להלן: "שטייף"), את מכשיר (או מכשירי) הטלפון הנייד של התובע – שלא כחוק – לידה. מכשירים אלה, שאותם קיבלה שטייף לידה, נלקחו מן התובע ללא רשותו וללא ידיעתו, והלכה למעשה – **נגנבו** ממנו. שטייף, שלא שוחחה עם התובע ולא ביקשה את הסכמתו לנטילת המכשירים, ידעה, אפוא, כי היא

מחזיקה ברכוש פרטי ואינטימי של התובע שהינו, לכאורה, רכוש גנוב.

3. או אז הגדילה שטייף עשות, והביאה **לפריצתם** של מכשירי הטלפון הניידים, בעצמה או תוך שימוש ב"מומחה אבטחה".

4. לאחר מכן **עיינה** שטייף במידע **האישי והפרטי** שנצבר במכשירי הטלפון הניידים, **יחד עם הנתבעים הנוספים – ובמשך תקופה ממושכת.**

5. בעשותם כן, פשפשו הנתבעים בכל פינה ופינה בחייו של התובע: התכתבויותיו עם ילדיו הקטינים, חבריו ולקוחותיו (תוך הפרת חסיון עו"ד-לקוח), ולמעשה – שורה ארוכה של אנשים, לרבות שרים, חברי כנסת, שופטים, אנשי מערכת האכיפה ועוד; תמונותיו האישיות ותמונות ילדיו; קטעי קול השמורים במכשיר הטלפון הנייד; היסטוריית הגלישה של התובע; וכן הלאה וכן הלאה. אין היבט בחייו האישיים והפרטיים של התובע שלא נסרק על ידי הנתבעים במסרקות ברזל. לא נותר לו ולו אבק של פרטיות.

6. את שלא נשא חן בעיניהם, החלו הנתבעים לחשוף באמצעי תקשורת שונים – ובכלל זאת בשידור בתחנת הרדיו "גלי צה"ל" וברשתות החברתיות. וכך, שיחות אישיות שניהל התובע מצאו עצמן גלויות בכלי תקשורת השונים. **פרטיותו הפכה למרמס. צנעת חייו הופרה ברגל גסה.**

7. גם היום, בעזות מצח שאין שנייה לה, הנתבעים מוסיפים לפזר "איומים" מאיומים שונים שונים, כאילו בכוונתם "לחשוף" מידע נוסף, אשר כאמור הגיע אליהם תוך ביצוע עבירות פליליות של ממש, ומוחזק על ידם בניגוד לחוק.

8. כפי שיפורט להלן, מעשי הנתבעים הסבו (ועודם מסבים) לתובע נזקים כבדים ביותר. משהנתבעים מיאנו להשיב לפניית התובע והם מוסיפים לבצע עבירות פליליות כלפיו אף ברגעים אלה ממש, לא נותר לתובע אלא להגיש תביעה זו, על מנת להיפרע, ולו במעט, את הנזקים הכבדים והבלתי הפיכים אשר נגרמו לו על ידי הנתבעים ושטייף בראשם.

9. בית המשפט הנכבד מתבקש אפוא לקבל את התביעה, ולפסוק לטובת התובע פיצויים כנתבע להלן. הכל – כפי שיפורט להלן.

ב. הצדדים

10. **התובע**, מר אפרים (אפי) נוה, הוא עו"ד במקצועו. עד לאחרונה שימש מר נוה יו"ר לשכת עורכי הדין בישראל.

11. **הנתבעת 1**, גבי הדס שטייף (להלן: "שטייף"), משמשת כתבת לענייני משטרה בגלי צה"ל.

12. **הנתבע 2**, מר רזי ברקאי (להלן: "ברקאי"), מגיש את התכנית "מה בוער" בגלי צה"ל.

13. **הנתבעת 3**, גבי נורית קנטי (להלן: "קנטי"), היא עורכת התכנית "מה בוער" בגלי צה"ל.

14. **הנתבעת 4**, גבי אילאיל שחר (להלן: "שחר"), משמשת ראש מערכת החדשות בגלי צה"ל.

15. **הנתבע 5**, מר שמעון אלקבץ (להלן: "אלקבץ"), הוא מפקד גלי צה"ל.

16. **הנתבעת 6**, גלי צה"ל, היא תחנת רדיו צבאית, ששידוריה נקלטים בכל רחבי הארץ.

17. התכנית "מה בוער" משודרת בתחנת הרדיו "גלי צה"ל". התכנית משודרת בימים א'-ד', בין השעות 11:00-9:00 בבוקר, שעות הנחשבות לשעות שבהן זוכה התוכנית לקהל מאזינים רב במיוחד, ומאזינים לה מאות אלפים. כאמור באתר האינטרנט של גלי צה"ל, מדובר ב"תוכנית האקטואליה המובילה בישראל".

18. ביום 16.1.2019 שודרו בגלי צה"ל משדרים שונים אשר עסקו בחקירתו של התובע: תכנית "מה בוער" (מהשעה 09:00 בבוקר), ובהמשך, החל מהשעה 11:00, "משדר מיוחד" שעסק בנושא זה.

ג. תמצית התשתית העובדתית

19. עניינה של תביעה זו בשורת עבירות פליליות ועוולות אזרחיות שביצעו הנתבעים כלפי התובע. להלן יפורטו מעשיהם של הנתבעים אשר מקימים חבות על פי דין כלפי התובע, מעשים שגרמו לתובע נזקים כבדים ביותר. הגם שמדובר בעיתונאים, אלה הפרו שורה של חובות על פי דין. למרבה הצער, מעשיהם נעשו מתוך כוונת זדון ובחוסר תום לב. מעשים אלה מקימים לתובע זכות לסעד ולפיצוי נזיקי.

ג.1. קבלת מכשירי הטלפון הגנובים של התובע

20. כאמור לעיל, התובע שימש עד לאחרונה יו"ר לשכת עורכי הדין.

21. מאן דהוא, אשר ככל הנראה ביקש להזיק לו, פנה בראשית חודש דצמבר 2018 או קרוב לכך לגבי שטייף, ומסר לה מכשיר או מספר מכשירי טלפון נייד שבבעלותו ובשימוש הבלעדי של התובע (להלן גם: "המכשירים").

22. ויובהר: מדובר במכשירי טלפון נייד פרטיים, המוגנים בסיסמה המונעת כניסה בלתי מורשית, שאינם אמורים להימצא בידיו של איש זולת התובע. לאיש אין היתר או רשות לעשות בהם שימוש כלשהו. ממילא, היתר או רשות כאמור לא ניתנה לאיש – לא לגבי שטייף ולא לכל גורם אחר. לפיכך, מדובר, לכל דבר ועניין, במכשירים אשר נגנבו מהתובע תוך ביצוע עבירות חמורות ובין היתר, אך לא רק, קשירת קשר וסיוע לגניבה, קבלת נכס שהושג בפשע, פגיעה בפרטיות לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (ולפי שורה של סעיפי משנה לסעיף 2 לחוק זה) ועוד כהנה וכהנה. אין צורך לומר, שהתנהלות הנתבעים או מי מהם כפי שפורט לעיל וכפי אשר יפורט להלן, אף מקיימות את מלוא היסודות של עוולות בנזיקין (כמפורט בהמשך הדברים).

23. הגם ששטייף לא שוחחה מעולם עם התובע, וממילא לא קיבלה מעולם את הסכמתו ליטול לידיה את המכשירים (קל וחומר לעיין בתכולתם), היא נטלה את המכשירים, שאינם אלא רכוש שהושג בעבירה, והחזיקה בהם ללא רשותו של התובע וללא ידיעתו.

24. כמפורט להלן, עצם קבלת המכשירים בידי שטייף, כמו גם החזקתה בהם, מגבשים עבירות פליליות מצדה.

ג.2. פריצת מכשירי הטלפון הניידים

25. בין כך ובין כך, עם קבלתם פרצה (כך ממש!) גבי שטייף את מכשירי הטלפון הניידים, בעצמה או תוך הסתייעות ב"מומחה אבטחה".

26. כאמור מעלה, המכשירים היו מוגנים בסיסמה, כמקובל במכשירים מסוג זה. מטרת ההגנה היא להוסיף ולשמור על פרטיותו של בעל המכשיר, שכן כלולים בו תכנים אישיים (דוגמת תכתובות, תמונות וקטעי קול), מקצועיים (דוגמת תכתובות עם לקוחות ועורכי דין אחרים), כלכליים (דוגמת מידע פיננסי וגישה לחשבונות בנק) ואחרים. שטייף, כפי שצוין, עקפה את ההגנה על המכשירים באמצעות פריצתם הבלתי חוקית.

27. לאחר זאת, עיינה שטייף – שלא לומר, חיטטה – בתכנים שבמכשירים, עד שנראה שלא נותרה פיסת מידע האצור במכשירים אלה שעיינה לא שזפה אותם ויובהר: מדובר באלפי, אם לא עשרות אלפי, פרטי מידע שונים, מה שכינה ברקאי בשידור, כמוצא שלל רב – כפי שיפורט להלן – "מזוודות חומר".

28. ודוקו; שטייף עשתה כן שעה שאין היא יודעת, מהחל ועד כלה, מהו ה"מידע" הכלול באותם מכשירי טלפון ניידים. לאמור – שטייף פרצה, להלכה וגם למעשה, עמוק אל תוך חייו האישיים והפרטיים של התובע, פריצה שאיננה נופלת בחומרתה מפריצה לבית מגורים (ובמובנים מסוימים, אף עולה עליה) וביצוע חיפוש יסודי במסמכיו וכליו של אדם – וזאת מבלי שתוכל לדעת אל נכון מה בדיוק יימצא לה שם.

29. פריצה זו אל מכשירי הטלפון הנייד – אף היא מהווה עבירה פלילית (נוספת).

30. אגב כך, נחשפה שטייף לשיחותיו האישיות ביותר של התובע ושל גורמים נוספים: שיחותיו עם ילדיו ועם חבריו; עם לקוחותיו, ועם כל באי שיחו; התאפשר לה לעיין בתמונותיו של התובע, ובתמונות ילדיו הקטינים; ובקיצור – הזדמן לה לסקור כל פינה ופינה בחייו הפרטיים של התובע, ללא רשות ובניגוד לחוק. פריצה זו, והעיון בתכולת הטלפון הנייד של התובע, פגעה פגיעה קשה ובלתי הפיכה בפרטיותו של התובע ובפרטיותם של כל אלה שעמם שוחח.

31. ככל אדם, גם התובע מנהל שיחות אישיות בנושאים שונים, שאינן מיועדות לאוזניהם של אחרים. שיחות אלו הן שיחות פרטיות במובהק. והנה, צנעת חייו הפכה לנחלת הכלל. בעניין אחרון זה יודגש כי משעסקינן בעורך דין, הרי ששטייף (ובהמשך, כפי שיובהר, גם יתר הנתבעים) עיינה גם בשיחות שלגביהן חל חיסיון מוחלט שאינו ניתן להסרה (ראו סעיף 48 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971; סעיף 90 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961). כידוע, אף בית משפט אינו יכול להסיר חסיון זה ללא הסכמת בעל החסיון – לא כל שכן "כתבת" העושה כן אגב אורחא, תוך ביצוע עבירות פליליות. לפיכך, גלומה חומרה יתרה בשימוש הפסול שנעשה – תוך ביצוע עבירה – במכשירי הטלפון הנייד של התובע.

31. מסירת העתקי המידע ליתר הנתבעים והעיון המשותף בהם

32. לאחר פריצת מכשיר הטלפון הנייד העבירה שטייף את העתקי המידע שנצבר בו לעיון גורמים נוספים, ובהם יתר הנתבעים – ברקאי, קנטי, שחר ואלקבץ.

33. הוכחה לדרך הפעולה של שטייף נמסרה על ידה ממש מעל גלי האתר. כך, שטייף הודיעה במהלך "המשדר המיוחד" בגלי צה"ל, כי בהליך ה"עבודה" (ולמעשה, במהלך הפגיעה הקשה והבלתי חוקית בפרטיות התובע), האזינו הנתבעים במשך שעות ארוכות לחומרים שבמכשיר הטלפון הנייד, וכי החבורה הנכבדה "צללה" לחומרים. וכך נאמר:

“ברקאי: [...] החומרים הרי אצלך כבר תקופה ארוכה, והחומרים הגיעו אלינו למערכת 'מה בוער' כבר לפני חודש. למה פנינו למשטרה ולא פרסמנו את זה? משום שהיעוץ המשפטי שקיבלנו, שליווה את הבדיקות, אמר לנו שזאת הדרך לעשות את זה. ולכן הם הפנו אותך אותם גורמים משפטיים שהתייעצנו איתם, פשוט עם כל מזוודות החומר שלך, למשטרה.

שטייף: [...] אכן, ואין מה לעשות אנחנו תחנה שכפופה לחוק ואנחנו תחנה שכפופה ליעוץ משפטי, ובתחנה הזו לא קורה שום דבר בלי ייעוץ משפטי ובהליך העבודה, מהרגע שנאספו החומרים ואנחנו ישבנו שעות ארוכות כולנו, וככל שצללנו אל החומרים הבנו למה אנחנו נחשפים ולאִיזה ברוך נכנסנו, ולכן הכל עבר דרך ייעוץ משפטי ואתה יודע יותר טוב מכולם איך זה הגיע בסופו של דבר לידי להב 433”.

(עמ' 7-8 לתמלילי המשדר המיוחד).

העתק תמלילי השידור מאת חברת “יפעת” מצורף כנספח 1. לתביעה זו מצורפים התמלילים במלואם (ביחס לקטעים שבהם נדון עניינו של התובע) על מנת שניתן יהיה להתרשם גם מהקשר הדברים, תוך הדגשת הציטטות המופיעות בכתב התביעה.

34. ובהמשך השידור עמדו הנתבעים שוב על מעורבותם העמוקה והמשותפת בנושא, תוך שהוברר כי כולם נטלו חלק פעיל בפגיעה הקשה בפרטיותו של התובע ובהלבנת פניו:

“ברקאי: [...] נורית קנטי, עורכת 'מה בוער', מצטרפת אלינו [...] נורית היתה שותפת סוד במשך שבועות ארוכים וביקשנו ממך, נורית, לשלוף כמה מהדברים שעדיין לא דיברנו בהם, ושהם מותרים בדיבור.

קנטי: תראו, קשה לדעת מה בדיוק מותר להגיד, אבל צללנו הרי לחומרים, כמות החומר שהדס הביאה היתה אדירה, ורזי גם אתה, וגם אני, וגם אילאיל שחר ראש המחלקה שלנו, צללנו לחומרים האלה [...]”.

(עמ' 30-31 לתמלילי המשדר המיוחד).

35. לשמוע ולא להאמין. שורה של אנשי תקשורת יושבת לה, “צוללת”, כלשונה, לכל פינה בחייו של התובע, ומחככת ידיה בהנאה מרובה. וכך, בשידור חי, מאוזן ביותר, מהרהרת בקול רם “מה בדיוק מותר להגיד”, או בלשון אחר – עד כמה ניתן להוסיף ולרמוס את פרטיות התובע.

36. ביום 16.1.2019 אף פרסמה שטייף, בחשבון ה“פייסבוק” שלה, פוסט שממנו עולה כי יתר הנתבעים לקחו חלק ב”כל הבחינות” וה”התייעצויות” בנושא זה.

העתק ה”פוסט” של שטייף מיום 16.1.2019 מצורף כנספח 2.

37. על כך שהנתבעים פעלו בצוותא חדא בעניין זה ניתן ללמוד גם מ”ציוץ” שהעלה ברקאי לחשבון הטוויטר שלו ביום 26.1.2019, באומרו כך:

“הדס שטייף @hadasshtaif לא לבד בסיפור הזה. הכל נעשה בליווי צמוד של המשטרה והפרקליטות. כל גל”צ מאחוריה חוץ מכמה מגלגלי עיניים חלקם לצערי מהתחנה שלנו”.

העתק ה”ציוץ” של ברקאי מיום 26.1.2019 מצורף כנספח 3.

4. חשיפת מידע פרטי של התובע בשידור ובמקומות נוספים

38. ביום 16.1.2019 הפכה לגלויה חקירה הנוגעת לטענות ביחס לתובע (למען הסדר הטוב יוער, כי טענות שהועלו מוכחות כולן). חקירה זו נולדה, כולה, לאחר ששטייף מסרה את העתקי המכשירים הניידים של התובע לידי המשטרה (ובלשונה של שטייף במהלך שידור התכנית "מה בוער": "החקירה החלה לפני שבועיים כשהם קיבלו את החומרים מאיתנו. חקירה סמויה שהפכה הבוקר לגלויה").¹

39. על פי פרסומים שונים,² יכול שהפרקליטות החליטה להעניק "חסינות" (במפורש או במשתמע) לשטייף, תוך שנאמר לה – הבטחה שמקור הסמכות לה כלל אינו ברור, אך יתברר מן הסתם – כי לא יינקט נגדה הליך פלילי. מאליו מובן כי חסינות זו – ככל שניתנה – אינה רלוונטית להליך האזרחי, והיא אינה מקימה כל הגנה במישור זה. היפוכם של דברים: ההכרח להעניק לשטייף חסינות, משל הייתה "עדת מדינה", אך מלמד על כך שמדובר במי שביצעה עבירת פליליות חמורות.

העתק כתבה מעיתון "הארץ" בעניין פריצת מכשיר הטלפון הנייד של התובע והסכם ה"חסינות" עם שטייף מצורף כנספח 4.

40. במועד זה שודר בגלי צה"ל "משדר מיוחד" של התכנית "מה בוער". במהלך השידור, חשפו הנתבעים פרטי מידע שונים שאותם למדו מעיון בתכולת מכשירי הטלפון הנייד הפרטיים של התובע. בין היתר, נאמר בשידור כך:

א. ברקאי:

"[...] חבל שבמהלך הדברים אני לא יכול לצטט לך תכתובת מבזה, גסת רוח, בין האיש המרכזי העצור לבין דמות בכירה בממשלה, על שופטות בכירות. יכול להיות שזה היה משנה את דעתך לגבי עד כמה המערכת הזאת הסתאבה בשנים האחרונות"

(בעמ' 5 לתמלילי המשדר המיוחד).

ב. קנטי:

"[...] מה שאנחנו יכולים לספר כרגע ללא ציטוטים, אבל אנחנו כולנו יודעים שהחומר, שמהחומר שבידי המשטרה עולה עיסוק אינטסיבי של החשוד המרכזי ואחרים בכל מה שיכול להשפיע גם על דעת הקהל בישראל וגם על מערכת המשפט. אנחנו מדברים על קשר קרוב מאוד עם שופטים, עם גורמים בכירים במערכת הפוליטית, על קשר קרוב מאוד עם עיתונאים, כל מה שיכול בעצם להשפיע החוצה על המטרות שכנראה אותו חשוד הגדיר לעצמו [...]"

(בעמ' 31 לתמלילי המשדר המיוחד).

ג. והשלושה יחדיו:

"שטייף: רגע, רק לגבי הקשר עם העיתונאים, נחמד ונאמר שמדובר בקשר שהוא חורג מקשר של בין מקורות לגיטימי ולא לגיטימיים עם עיתונאים. וחייבים לחדד את זה.

¹ ויובהר: תביעה זו אינה מיוסדת על הפגיעה שגרמה לתובע חקירת המשטרה. ממילא, עמדת התובע היא כי כל ה"ראיות" אשר צמחו כתוצאה מהתנהלות בלתי חוקית זו של הנתבעים – לא תהינה קבילות בבית משפט, אם וכאשר יגיעו דברים לכלל הליך משפטי (ואין צריך שכך יהא). תביעה זו נוגעת לאירועים המתוארים בכתב תביעה זה ובו בלבד.

² ראו למשל באתר "הארץ": <https://www.haaretz.co.il/news/law/.premium-1.6849927>

קנטי: בהחלט, זה ברור שעיתונאים נמצאים בקשר מאוד קרוב עם הרבה מאוד גורמים שהם מסקרים, מקבלים הרבה חומרים. אבל כן נדמה שהיה משהו קצת יותר, ובאמת מאמץ מטעם החשוד ואחרים באמת ליצור איזשהו מצג גם לעיתונות שיקדם את המטרות של אותו חשוד. בין השאר, בידי המשטרה חומרים שמעלים התבטאויות מאוד קשות, חריפות, בוטות, של החשוד וגורם בכיר ומרכזי במערכת הפוליטית כלפי שופטות בכירות ביותר במערכת המשפט. חוד החנית. התבטאויות שאני חייבת להגיד שכאזרחית, גם כעורכת דין, היה לי קשה [...] להיחשף אליהן.

ברקאי: מותר לנו לתת את הציטטות הדס?

שטייף: תראה, איך אמרו לנו היועצים המשפטיים?

קנטי: שאלה קשה.

שטייף: כן, זה ההתלבטות הזו כאן באולפן רק מלמדת כמה התלבטות קשה היתה לנו בכלל. מה שנאמר לנו על ידי עורכי הדין והיועצים המשפטיים שמה שמדובר שאינו עבירה פלילית, אז זה כבר עניין שלנו מה אנחנו רוצים לעשות איתם.

קנטי: אז אני חושבת שמה שיקרה זה שבהמשך השידורים, וגם בימים הקרובים, אנחנו נביא, כי בידי הדס ובידי מערכת 'מה בוער', יש הרבה מאוד מהחומרים. תראו, לא כל החומר, זה אני אומרת כמובן גם למאזיננו, לא כל החומר שנחשפנו אליו הוא חומר פלילי. יכול להיות שחלק מהם אנחנו לא מספיק מומחים בדין הפלילי כדי להגיד האם יש שם פוטנציאל פלילי. יש דברים שישר זיהינו שמדובר במשהו מאוד נפיץ. יש דברים שאפשר להגדיר אותם, היועצים המשפטיים מגדירים אותם רכילות. אבל אנחנו נגדיר אותם בגלל שהם מסתכלים על דין ולא דין, על פלילי ולא פלילי, אבל בין רכילות לבין פלילי יש גם אתיקה ציבורית, יש גם אתיקה של מערכת המשפט.

[...]

שטייף: בעיקר שמדובר באנשים [...] רמי דרג,

קנטי: מאוד בכירים.

שטייף: שביניהם [...] מדברים על אנשים רבי, רמי דרג אחרים בלשון כל כך נמוכה [...].

ברקאי: זה לא מדאיג אותי [...]. אנחנו לא חנה בבלי, וגם הם לא חנה בבלי. אבל הרכילויות האלה הן בין השאר דילים פוליטיים למינויים. מאחורי הרכילויות האלה יש סגירת קצוות.

שטייף: בדיוק

ברקאי: לתפקידים מאוד מאוד חשובים במערכת המשפט שלנו, וזה הדבר המדאיג. אנחנו בהמשך מן הסתם [...] נביא חלק מהציטטות".

41. זהו המקום להדגיש, כי במהלך השידור כולו הובהר כי "הדמות הבכירה" שבה עסקינן היא התובע, כך שלא נותר ספק כלשהו כי אליו הכוונה. הדוברים השונים התייחסו, בהרחבה, לתובע – בשמו. שמו של התובע עלה, למשל, בשיחה של ברקאי עם כב' השופטת (בדימי') ביניש; עם גורמים שונים בלשכת עורכי הדין, ביחס להחלטת עורכי דין החברים בקואליציה לפרוש ממנה; במשדר עוקב של רינו צרור, שבו, בפתח התכנית ממש, נאמר: "[...] אנחנו עם הפרשייה החסויה עם החושפת הדס שטייף. והכל סביב עורך הדין אפי נוה, יו"ר לשכת עורכי הדין"; ועוד ועוד. על כן, לא יכולה להישמע כל טענה כאילו לא נפגעה פרטיותו של התובע, מר נוה, שעה שהשידורים ארוכים עסקו בו, בשמו, בהרחבה יתרה.

42. עתה ראוי לומר גם זאת. **בדל"ת אמות, מאחורי דלת סגורה, טבע האדם הוא לשוחח בחופשיות. לעתים שיחות אלו אינן ערבות לאוזניים זרות. ועדיין, זוהי זכותו הבסיסית והיסודית של כל אדם** – לשוחח בפרטיות עם בני שיחו, חבריו ומכריו, מבלי ששיחות אלו תגענה לידיים ולאוזניים זרות, אשר יעבירו את עיקריהן, תוך רמיזות עבות על אודות הדברים שבהם מדובר ו"חלוקת ציונים" לאמור בהן, הלאה לציבור הרחב.

43. ויודגש; אין משמעות לכך שבמהלך השידור לא צוטטו תכתובות "מילה במילה". די, די והותר, במה שנאמר, כדי להקים פגיעה קשה – נוספת על הנבירה והחיטוט שנעשו – בפרטיות התובע. כך, למשל, דברי ברקאי – החושפים תכתובת לכאורה בין התובע לבין "דמות בכירה בממשלה", מפריס את סוד שיחו. ככל שישנה תכתובת בין התובע לבין דמות שכזו, הרי שמדובר – ללא שום ספק – בתכתובת פרטית, אישית, בין שניים המנהלים שיחה "בארבע עיניים" – שיחה הנהנית מהגנת פרטיות חוקית וחוקתית.

44. העברת המידע שנצבר בטלפון לעיון אחרים, לא כל שכן שידורו – מהווה, ללא ספק, עבירה פלילית. יצוין כי על פי פרסומים³, פרקליטות המדינה אף הזהירה את גלי צה"ל להפסיק להשתמש בחומרים הפרטיים שהושגו ממכשיר הטלפון הנייד של התובע. כפי שפורסם, **"הפרקליטות הבהירה כי המשך השימוש בחומרים הפרטיים עשוי להביא לצעדים פליליים נגדה** [נגד שטייף – הח"מ]. אין צורך לומר, כי "מעט מדי ומאוחר מדי". הסוסים, קרי, דברי הרכיל ושאר פרטים, כבר נמלטו הרחק מהאורווה לאוזני אינספור מאזינים.

העתק כתבה מאתר "הארץ" מיום 18.1.2019 מצורף כנספח 5.

45. לא רק זאת. הנתבעים "איימו", בדרכים שונות, כי בכוונתם לפרסם מידע נוסף שנמצא במכשירים של התובע. אלה, למשל, היו חילופי הדברים בין ברקאי לבין שטייף במהלך המשדר המיוחד:

"ברקאי: את רוצה לתת לנו חלק מהתכתובות, או יותר מאוחר?"

שטייף: אנחנו נחכה קצת, כמה דקות, ואנחנו..."

(בעמ' 11 לתמלילי המשדר המיוחד ד).

46. ועל מנת שיהיו הדברים ברורים, נאמר כך: משוחחת לה בשידור כלל ארצי חבורה, אשר לידיה הגיעו שלא כחוק מכשירי טלפון נייד של התובע, אשר נפרצו על ידי שטייף ומטעמה. לאחר הפריצה ישבה חבורה זו ונברה בחייו הפרטיים של התובע, ועברה על כל תג ותו מחייו – שיחות, תמונות וקטעי קול. וכך, בשידור

³ ראו באתר "הארץ": <https://www.haaretz.co.il/news/law/.premium-1.6851316>

פומבי ומאוזן על ידי מאות אלפים, היא חוככת בדעתה שמא הגיע הזמן להתחיל להקריא תכתובות אישיות של התובע, מעבר לדברים שמסרה.

47. יתרה מכך: במהלך השידור מודיע ברקאי, כי יושמעו **שיחות קוליות** (של התובע ובני שיחו). לאמור – האזנת סתר אסורה ובלתי חוקית, שהנתבעים מבקשים לשדרה בשעת שיא רדיופנית, לאוזני כל עם ישראל. וכך ברקאי:

*"יש עוד המון המון חומרים שאסור לנו לפרסם לבינתיים. דיברתי עם השופטת ביניש על התכתובות, אולי את חלקן כן נוכל תכף להגיד עליהן מילה אחת או שתיים. ויש עדויות מצמררות צריך לומר. הכל מתועד, ואני מקווה שברגע [...] שיוסר צו איסור הפרסום שנשאר, **אנחנו נוכל גם להשמיע לכם את הדברים בקולותיהם של האנשים, לא בקולנו אלא בקולותיהם של האנשים**".*

(בעמ' 8 לתמלילי המשדר המיוחד).

48. "איומים" ו"הבטחות" לפרסם מידע נוסף נשמעו גם לאחר השידור. כך, בימים שלאחר השידור האמור, העלתה שטייף שורה של "ציוצים" בחשבון הטוויטר שלה. בין היתר נכתבו על ידה הדברים הבאים [השגיאות (הלא מעטות) במקור – הח"מ]: "כמה עצוב... כשיוודע ה**כל** נראה מי יגלגל עיניים" (26.1.2019); "גם אם זה יהיה הדבר האחרון שהעשה, **האמת כולה תחשף**" (25.1.2019); "גורמים שונים טורחים לפרסם עלי כתבות שיקריות. מומצאות [...] אבל כבד על עולם העיתונות שהולך ונעלם. **ועוד אומר ואוסיף והרבה**" (25.1.2019); "[...] **שאמצעי התקשורת יפסיקו להעסק בי. לא אני 'הרעה' בסיפור. מה שנחשף ועוד יחשף הוא הסיפור**" (24.1.2019).

העתק ה"ציוצים" של שטייף מהימים 24-26.1.2019 מצורף כנספח 6.

49. לשיא (אבסורדי) הגיעו הדברים ביום 30.1.2019, אז פרסמה שטייף "פוסט" בפייסבוק שבו הודיעה כי בכוונתה לספר "כל מה שאוכל על פרשת אפי נוה" – **"גם סורגים לא ירתיעו אותי"** (כן, כך ממש). אוי לעיניים שכך רואות: שטייף הודיעה, קבל עם ועדה, כי היא אינה חוששת ואינה בוחלת מביצוע עבירות נוספות, שעשויות להסתיים במאסרה – ובלבד שתוסיף לדרוס את פרטיות התובע ברבים.

העתק ה"פוסט" של שטייף מיום 30.1.2019 מצורף כנספח 7.

50. ואכן, לאחר השידור הוסיפו הנתבעים "להדליף" חומרים שונים שנצברו במכשירי הטלפון הניידים של התובע, שניטלו ממנו שלא כחוק ושנפרצו על שטייף או מי מטעמה. כך, למשל, קנטי פרסמה בחשבון ה"טוויטר" שלה "ציוץ", שמאז כבר נמחק, שלפיו **"בחומר שבידי המשטרה התייחסויות בוטות וחריפות של החשוד המרכזי ודמות פוליטית בכירה כלפי שופטות בכירות. מאוד"**.

העתק ה"ציוץ" (המחוק) של קנטי מצורף כנספח 8.

51. לא זו אף זו; שטייף **שוחחה עם גורמים שונים** בעניין תכתובות המצויות במכשירי הטלפון הנייד של התובע, תוך חשיפת סוד שיחו ברבים. ובמילים אחרות, תחת איצטלה של עבודה עיתונאית, שטייף החליטה ליטול חומרים ממכשירי הטלפון הניידים של התובע, ליטול לעצמה את הרשות ליצור קשר עם גורמים שונים ולנהל עמם שיח הנוגע לתכתובות שאליהן הגיעה בעבירה. כל זאת, תוך פגיעה חריפה ובוטה בפרטיותו של התובע.

52. בתוך כך, התפרסם בתקשורת כי המשטרה הורתה לגלי צה"ל (ואפשר שאף לכלי תקשורת נוסף) "להשמיד" כל חומר שנמצא בידיהם שהתקבל ממכשירי הטלפון הנייד של התובע. זאת, לאחר ש"בפרקליטות ובמשטרה התקבלו אינדיקציות ברורות לכך שהחומרים שהושגו באמצעות הפריצה, לכאורה, החלו לדלוף מגל"צ לכיוונים שונים [...]".⁴ כאמור, מעט מדי ובוודאי מאוחר מדי.

העתק הפרסום מאתר "מעריב" מיום 27.1.2010 מצורף כנספח 9.

53. תוכן ההתכתבויות אף "הודלף" על ידי מי מהנתבעים לכלי תקשורת אחרים. כך למשל, פורסמו בערוץ 13⁵ התכתבויות שונות לכאורה של התובע, חלקן נחזות להיות כאלו אשר אף כוללות "צילומי מסך".

העתק דיווח על הפרסום באתר ערוץ 13 מצורף כנספח 10.

54. יצוין, כי ביום 16.1.2019, במהלך השידור, פנה התובע במכתב דחוף לנתבעים. במכתב זה הדגיש התובע כי הפרסומים בגלי צה"ל מבוססים על תכתובת אישית אשר הושגה שלא כחוק, אגב פריצה למכשיר הטלפון הנייד שלו. הובהר, כי דברים אלה מהווים עבירה פלילית לכל דבר ועניין. לפיכך, כל שידור הכולל תכתובת אישית של התובע או מבוסס עליה – יעלה כדי ביצוע עבירות פליליות.

העתק מכתב התובע מיום 16.1.2019 מצורף כנספח 11.

55. הנתבעים לא השיבו – ולו במילה – לתובע.

56. בהמשך לכך, ביום 20.1.2019 הגיש התובע תלונה למשטרה. כפי שפורט בתלונה, נטילת המכשיר; הפריצה אליו; קבלתו והחזקתו; העיון בו; והדלפת החומרים המצויים בו – כל אלה מהווים עבירות פליליות ברורות, המחייבות חקירת משטרה.

57. מבלי למצות את הדיון המשפטי, צוין בתלונה כי נטילת מכשיר הטלפון הנייד האישי של התובע, ללא הסכמתו, מהווה עבירת גניבה כקבוע בסעיף 383 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). ככל שהמכשיר נלקח מביתו של המבקש תוך פריצה אליו, הרי שמדובר גם בעבירת פריצה, קרי – בעבירה על הוראות סעיפים 405-406 לחוק זה. המבקש הוסיף בתלונתו כי קבלת והחזקת המכשיר, כשלעצמה, איננה חוקית, והיא מקימה עבירות של "קבלת נכסים שהושגו בפשע" ו"החזקת נכס חשוד" (ראו סעיפים 411 ו-413 לחוק העונשין); וכי החדירה למכשירו מהווה עבירה פלילית לכל דבר ועניין, כאמור בסעיף 4 לחוק המחשבים, התשנ"ה-1995, כמו גם עבירה לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות") ועבירה לפי סעיף 2(ב) לחוק האזנת סתר, התשל"ט-1979 (להלן: "חוק האזנת סתר"). לפיכך ציין התובע כי נדרשת חקירה בנושא זה.

העתק תלונת המבקש מיום 20.1.2019 מצורף כנספח 12.

58. ביום 22.1.2019, שלח התובע, באמצעות הח"מ, מכתב נוסף למשטרה, וביקש את טיפולה הדחוף בעבירות הפליליות האמורות אשר שטיף הוסיפה לבצע.

העתק מכתב התובע מיום 22.1.2019 מצורף כנספח 13.

⁴ ראו למשל באתר "מעריב": <https://www.maariv.co.il/news/law/Article-681181>

⁵ ראו באתר ערוץ 13: <https://www.10.tv/news/180570>

5. החזקת החומרים הגנובים בידי הנתבעים

59. לאחר כל אלה, ולמיטב הידיעה, הנתבעים הוסיפו ומוסיפים להחזיק בחומרים שנאספו על ידם שלא כחוק; והמידע הועתק על ידי שטייף על מנת להמשיך לעשות בו שימוש, כעת או לעת מצוא.

60. כך, בשידור "מה בוער" בגלי צה"ל ביום 16.1.2019, ציין ברקאי:

"במשך חודשים ארוכים, כתבת המשטרה והפלילים של גלי צה"ל, הדס שטייף, חשפה עדויות וחומרים מטלטלים. כל העדויות והחומרים האלה מאופסנים ושומרים במערכת 'מה בוער' ופורסמו כאן ברגע שרק נוכל".

(בעמ' 1 לתמלילי התכנית "מה בוער").

61. ובהמשך, כמצוין מעלה, במהלך המשדר מיוחד, הוסיף ברקאי: "[...] **הכל מתועד** [...] אנחנו נוכל גם להשמיע לכם את הדברים בקולותיהם של האנשים, לא בקולנו אלא בקולותיהם של האנשים" (בעמ' 8 לתמלילי המשדר המיוחד).

62. על כך שהנתבעים עדיין אווזים בהעתקי המידע ניתן ללמוד היטב גם מדברים שכתבה ביום 16.1.2019 קנטי בחשבון הפייסבוק שלה:

*"עוד מעט נכנס ליומן הערב. הדס שטייף מחוללת וחושפת הפרשה שמטלטלת כעת את מערכת החוק, ואני, שיחד עם רזי ברקאי ואילאיל שחר, ליווינו אותה מאז הביאה את החומרים שומט הלסת. **החומרים כבר יותר מחודש אצלנו** ואנחנו ממתינים בסבלנות (קשה) להתרות האיטיות של צו איסור הפרסום [...]".*

העתק ה"פוסט" של קנטי מיום 16.1.2019 מצורף כנספח 14.

63. כאמור לעיל, בתקשורת אף התפרסם כי המשטרה הורתה לגלי צה"ל (ואפשר שאף לכלי תקשורת נוסף) **"להשמיד" כל חומר שנמצא בידיהם** שהתקבל ממכשירי הטלפון הנייד של התובע.

64. ביום 20.1.2019 פנה התובע לנתבעים במכתב התראה לפני נקיטת הליכים משפטיים. בין היתר דרש התובע כי הנתבעים ישיבו לו כל חומר שהועתק ממכשיר (או מכשירי) הטלפון הנייד של התובע. עוד דרש התובע כי ישולמו לו פיצויים בגין הפגיעה הקשה שנגרמה לו; וכי תפורסם בנושא זה התנצלות.

העתק מכתב התובע מיום 20.1.2019 מצורף כנספח 15.

65. גם מכתב זה לא נענה. שתיקה רועמת.

7. סיכום הפרק העובדתי

66. הנה כי כן, הנתבעים, ביחד ולחוד, נטלו לידיהם את מכשירי הטלפון הנייד של התובע (שהושגו תוך ביצוע עבירות של פריצה ו/או גניבה), ולמצער את העתקי המידע שנמצא בהם; שטייף פרצה את המכשירים; הנתבעים עיינו במידע פרטי רחב – תכתובות, תמונות אישיות ועוד – תוך הפרה בוטה ופלילית של פרטיות התובע ושל צדדים שלישיים תמי לב; ולאחר מכן שידרו את עיקרי הדברים בשידור בגלי צה"ל, ואף "הדליפו" פרטי מידע נוספים בערוצים שונים. הנתבעים אף סירבו לפניית התובע להשיב לו את העתקי המידע האמור.

67. אין, אפוא, היבט אפשרי של פגיעה בפרטיות שלא התגשם במקרה זה, וקשה לתאר פגיעה כאמור

המתבצעת בנסיבות חמורות מאלו.

ד. תמצית הטיעון

68. כפי שהראינו מעלה, הנתבעים פעלו בנושא זה יחדיו, לרבות בפקוד גלי צה"ל. כפי שציין ברקאי, "כל גל"צ מאחוריה" [מאחורי שטייף – הח"מ]. אין מדובר אפוא בפגיעה בפרטיות שאירעה בטעות או מבלי משים; מדובר במעשה מכוון של פריצה למכשירים ניידים ונבירה במידע פרטי של אדם, על כל החומרה הכרוכה בכך.

69. מן המקובץ עולה כי מעשי הנתבעים גיבשו שורה ארוכה של עבירות פליליות שבוצעו כלפי התובע, כמו גם עוולות רבות.

70. תחילה, החדירה למכשירו הנייד של התובע מהווה **עבירה פלילית** לכל דבר ועניין. נפנה בהקשר זה ל**סעיף 4 לחוק המחשבים**, התשנ"ה-1995, הקובע כך:

"חדירה לחומר מחשב שלא כדין

4. החודר שלא כדין לחומר מחשב הנמצא במחשב, דינו - מאסר שלוש שנים; לענין זה, 'חדירה לחומר מחשב' - חדירה באמצעות התקשרות או התחברות עם מחשב, או על ידי הפעלתו, אך למעט חדירה לחומר מחשב שהיא האזנה לפי חוק האזנת סתר, תשל"ט-1979."

71. לענין זה יודגש, כי כאמור בסעיף 1 לחוק זה, "מחשב" – מכשיר הפועל באמצעות תוכנה לביצוע עיבוד אריתמטי או לוגי של נתונים, וצידו ההיקפי, לרבות מערכת מחשבים, אך למעט מחשב עזר". לפיכך, החוק האמור חל – על פי לשונו ועל פי תכליתו – גם על מכשירי טלפון נייד.

72. הנה כי כן, פריצה למכשירו של התובע מהווה עבירה פלילית של חדירה לחומר מחשב שלא כדין.

73. בצד זאת, חדירה למכשירו הנייד של התובע בנסיבות המתוארות לעיל מהווה עבירה פלילית גם על פי **סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981**. פגיעה בפרטיות מקימה עוולה אזרחית (סעיף 4), וכשהיא נעשית במזיד (ואין ספק כי אלה הם פני הדברים במקרה זה) – גם עבירה פלילית, שעונשה 5 שנות מאסר (וראו סעיף 5 לעיל).

74. זאת ועוד; כאמור בסעיף 2(ב) לחוק האזנת סתר, התשל"ט-1979, **גם השימוש במידע זה מהווה עבירה פלילית**:

"האזנת סתר שלא כדין ושימוש שלא כדין בהאזנה (תיקון מס' 1) תשנ"ה-1995

2 (א). המאזין האזנת סתר שלא על פי היתר כדין, דינו – מאסר חמש שנים.

(ב). המשתמש ביודעין וללא סמכות כדין בידיעה או בתכנה של שיחה שהושגו על ידי האזנת סתר, בין שנעשתה כדין ובין שנעשתה שלא כדין, או מגלה ידיעה או תוכן שיחה כאמור ביודעין לאדם שאינו מוסמך לקבלה, דינו – מאסר חמש שנים."

ליחס בין שני הסעיפים ולתחולתם במקביל ראו: ת"פ (מחוזי ת"א) 40206/05 **מדינת ישראל נ' בללי** (10.6.2009).

75. על כן, כל שידור שהתבסס על תכתובת אישית ופרטית של התובע, או הפצה או "הדלפה" של כל מידע אחר המבוסס על המידע שבטלפון הנייד של התובע, אשר הגיע לנתבעים שלא כחוק – עלה כדי ביצוע עבירה פלילית.

76. ויובהר: לכובע ה"עיתונאי" אותו הנתבעים מתיימרים לחבוש אין כל נפקות לענין זה. למעשה, שימוש במידע כאמור מהווה (גם) **עבירה אתית**, כאמור בסעיף 20 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות:

"אמצעים פסולים"

20. לא ישתמשו עיתון ועיתונאי לשם השגת מידע באמצעים פסולים שיש בהם קלון למקצוע העיתונאות ובכלל זה אלימות, סחיטה, איום, פיתוי, **חדירה שלא כדין לרשות הפרט, האזנת סתר שלא כדין** וכל אמצעי אחר להשגת מידע העלול, בנסיבות העניין, לפגוע באופן חמור באמון הציבור בעבודה העיתונאית".

77. למעשה, מפעים לגלות שמעשי הנתבעים אף סותרים את הקוד האתי של גלי צה"ל, הקובע, תחת הכותרת "השם הטוב והפרטיות":

"**אין לפגוע בשמו הטוב של אדם או בפרטיותו**. כשפרטים אלה הם בעלי ערך עיתונאי מובהק, הם יפורסמו רק במידה המתחייבת ובכפוף להוראות כל הדין".

78. זאת ועוד; **החזקת המכשיר או העתקי תכולתו בידי הנתבעים מהווה כשלעצמה עבירה**. ובמילים אחרות, לא רק שקבלת המכשיר אינה חוקית (וראו את העבירה שכותרתה "קבלת נכסים שהושגו בפשע"), קל וחומר הפריצה אליו והעיון בתכנים המצויים בו; גם "החזקת נכס חשוד" היא עבירה פלילית, עצמאית וחמורה (ראו סעיפים 411 ו-413 לחוק העונשין).

79. בנסיבות אלו, מעשי הנתבעים מהווים **עוולה של הפרת חובות חקוקות**, כאמור בסעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "**הפקודה**" או "**פקודת הנזיקין**").

80. המתואר לעיל מגבש, ובמובהק, עוולה של **פגיעה בפרטיות**. נזכיר, כי הפרטיות היא זכות יסוד חוקתית מוגנת. כך, סעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו משמיע כי "כל אדם זכאי לפרטיותו ולצנעת חייו"; סעיף 7(ב) קובע כי "אין נכנסים לרשות היחיד של אדם שלא בהסכמתו"; וסעיף 7(ד) קובע מפורשות – "אין פוגעים בסוד שיחו של אדם, בכתביו או ברשמותיו".

81. אם נקרב מבטנו לחוק הגנת הפרטיות, נמצא כי מעשי הנתבעים פגעו כמעט בכל אחד מאופני הפגיעה בפרטיות המוגדרים בחוק זה – סעיפים (1)2, (2)2, (5)2, (6)2, (7)2, (8)2, (9)2, (10)2 ו-(11)2 לחוק, בצירוף סעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות:

"פגיעה בפרטיות מהי"

2. פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת;

(2) האזנה האסורה על פי חוק;

[...]

(5) העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או שימוש בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב, והכל אם אין הכתב בעל ערך היסטורי ולא עברו חמש עשרה שנים ממועד כתיבתו; לענין זה, 'כתב' – לרבות מסר אלקטרוני כהגדרתו בחוק חתימה אלקטרונית, התשס"א-2001;

(6) שימוש בשם אדם, בכינויו, בתמונתו או בקולו, לשם ריווח;

(7) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדין לגבי עניניו הפרטיים של אדם;

(8) הפרה של חובת סודיות לגבי עניניו הפרטיים של אדם, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע;

(9) שימוש בדיעה על עניניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה

נמסרה ;

(10) פרסומו או מסירתו של דבר שהושג בדרך פגיעה בפרטיות לפי פסקאות (1) עד (7) או (9) ;

(11) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד".

"פגיעה בפרטיות – עוולה אזרחית

4. פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית, והוראות פקודת הניזקין [נוסח חדש], יחולו עליה בכפוף להוראות חוק זה".

82. מעשי הנתבעים אף מקיימים את יסודות עוולת ה**רשלנות**, כאמור בסעיפים 35 ו-36 לפקודת הניזקין. אין צורך לומר כי לתובעים קיימת חובת זהירות עקרונית ביחס לתובע, כפי שהיא קיימת כלפי כל אדם העלול להיפגע מחיטוט בכליו, במידע ונתונים במכשירו הסלולרי. לא כל שכן נכונים הדברים כאשר מדובר ברכוש שנלקח ללא רשות מבעליו. על רקע כל המתואר, מאליו מובן כי הופרה החובה בנסיבות הקונקרטיות; ולא זו בלבד שאין מתקיים אינטרס להימנע מהטלת חבות ואחריות, מתקיים אינטרס מובהק לעשות כן, ולו על מנת למנוע מעשים ומחדלים שכאלה בעתיד.

83. לסיכום יאמר, כי כלל החובות המוטלות על הנתבעים ככאלה, ובמיוחד על רקע עיסוקם, הופרו ברגל גסה ובכוונת מכוון, ולמצער, מתוך התרשלות. לפיכך, ונוכח הנזקים הכבדים שנגרמו לתובע, קמה לו הזכות להיפרע את נזקיו.

ה. על הנזק והסעדים

84. מעשי הנתבעים פגעו בפרטיות התובע; בשמו; בו ובמשפחתו; במשלה ידו; בחובות האתיות החלות עליו מתוקף תפקידו כעורך דין; ועוד.

85. אכן, המלאכה של הערכת הנזק שנגרם לתובע אינה קלה. הגם שכך, ברי כי במקרה זה מתקיימות שורת נסיבות מחמירות המצדיקות פסיקת פיצויים הולמים לטובת התובע, לרבות פיצויים עונשיים

86. במישור הנזק הממוני, מעשי הנתבעים פגעו ויפגעו בהכנסתו של התובע, עורך דין מבוסס, בהיקף הנאמד במיליוני שקלים – ולכל הפחות סך של 5 מיליוני ש"ח, לתקופה של שלוש השנים הקרובות. נוכח הפרסומים בעניינו, אשר זכו לתהודה נרחבת ויוצאת דופן, תחול ירידה ניכרת בהכנסות התובע, למצער בשלוש השנים הקרובות. התובע שומר על זכותו לעדכן בהמשך את הסכומים בראש נזק זה.⁶

87. ונרחיב. כאמור, התנהלות הנתבעים הפרה את חיסיון עורך הדין-לקוח, ולכך משמעות כבדה ביחס למי שפועל בתחום זה. מעשיהם של הנתבעים אף פגעו במוניטין של התובע ובשמו הטוב. התובע הוא עורך דין מוכר ומצליח בישראל. התובע עסק ועוסק בתיקים שחלקם בעלי פרופיל גבוה – בהצלחה רבה. אף בתפקידו כיושב ראש לשכת עורכי הדין הוביל התובע רפורמות ומהלכים רחבי היקף ובעלי השפעה רבה. חשיפת קטעי "רכילות" שונים, לרבות כאלה שבהם נשמע כביכול התובע נוקב בביטויים קשים כלפי דמויות בכירות במערכת המשפט מקשים ויקשו על התובע את עבודתו כעורך דין, לא כל שכן, עו"ד שהתמחותו בליטיגציה.

⁶ אף משרדו של התובע ושותפיו שומרים על זכויותיהם בהקשר זה.

88. לכך יש להוסיף, כי דיון ער בעניין התובע התקיים ברשתות החברתיות, בליווי אינספור בדיחות, תמונות, קריקטורות וכו', אשר משפילות ומבזות את התובע באופן בוטה וגס, בהתבסס על המידע שהופץ על ידי הנתבעים.

89. אשר לנזק הלא ממוני, ראש הנזק הראשון הוא הפגיעה האנושה בזכותו של התובע לפרטיות. כפי שהובהר לעיל, הנתבעים הפרו בגסות את זכותו לפרטיות של התובע בכך שנטלו את המכשירים לידיהם; פרצו את נעילת המכשיר; חפרו ונברו בתכתובותיו השונות; ואם לא די בכך, עשו בהם שימוש לתועלתם האישית ולקידום האינטרסים שלהם, תוך העברת מידע לגורמים שונים ללא כל אישור או הסכמה.

90. בהקשר זה, יש להביא בחשבון כי מדובר בפגיעה חמורה ביותר בפרטיות. על פי פסיקת בית המשפט העליון, "השאלה אם פגיעה בפרטיות עולה לכדי פגיעה חמורה תיבחן בשים לב לאופי המידע הפוגע. ככלל, ככל שהמידע מתייחס לעניינים המשתייכים לליבת המונח פרטיות, תגבר הנטייה לראות בפגיעה חמורה" (ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות נ' עו"ד פלוני (27.2.2008)).

91. במקרה זה, כאמור, מדובר בגרעין הקשה ביותר של הפרטיות שיש לו לאדם: שיחותיו האישיות (הכתובות והקוליות), תמונותיו, אורחות חייו כולם. דומה שאין ציפייה גדולה יותר לפרטיות מאשר זו שיש לאדם המשוחח, בפרטיות ביתו וממכשיר הטלפון האישי שלו, עם מאן דהוא. אין אדם המצפה כי שיחות אלה – כל שיחה שנוהלה עם צדדים שלישיים רבים, תמי לב – תבחנה על ידי חבורה דוגמת הנתבעים, תשודר מעל גלי האתר ותהפוך לעניין ציבורי. אכן, אדם זכאי לכך שיתאפשר לו לנהל שיחות אישיות. שיחות כאמור אינן נחלת הכלל. ויודגש: גם אם עסקינן באדם הנושא בתפקיד המוכר לציבור – עדיין זכאי הוא לחייו האישיים והפרטיים; עדיין זכאי הוא לכך שיתאפשר לו לנהל שיחות "בארבע עיניים", מבלי שאלה תפורסמנה לימים בכלי התקשורת.

92. ואמנם, במכשיר הטלפון הנייד של המבקש, בדומה לרבים אחרים בחברה המודרנית – חייו כולם. בטלפון הנייד סוד שיחו; תמונותיו האישיות; תכתובות (לרבות כאלו החוסות בחיסיון עו"ד-לקוח עם צדדים רבים); ועוד. אין זה פלא כי פסיקת הערכאות השונות עמדה לא אחת על החומרה היתרה שבחדירה בלתי מורשית למכשירי טלפון נייד, האוצרים את סודותיו של האדם.

93. כך קבע למשל בית הדין הארצי לעבודה בפרשת איסקוב (ע"ע (עבודה ארצי) 90/08 איסקוב נ' מדינת ישראל (8.2.2011)), ביחס למחשבים:

"במסגרת המימד התקשורתי הכלל עולמי ולצידו, מכיל המחשב מימד אישי של המשתמש. לעיתים תכופות מהווה המימד האישי עיקר העיקרים לבעליו, בהיותו חולש על מרחב המחיה המוחשי והמטאפיסי של המשתמש. זאת, נוכח ייחודה של הפעילות במחשב שהיא, לא אחת, בבחינת עדות ממקור ראשון, ושותפות למצבים ולאירועים בעלי חשיבות אישית ואינטימית בהליכות חייו. באמצעות טכנולוגיות המידע העומדות לרשות המשתמש במחשב, יכול ויישמר במרחב הווירטואלי הפרטי שלו, עולמו האישי, המסחרי והיצירתי, על מכלול התכתובותיו הפרטיות והעסקיות, הגיגיו, עניינים הנוגעים לעבודתו, ולמחוזות פעילותו, ומראי המקום וההיסטוריה של גלישותיו. יישומי טכנולוגיות המידע במחשב ובמיוחד האינטרנט ותכתובת האי-מייל, מכילים מידע המאפשר בניית פרופיל של המשתמש, המגדיר את עולמו על אישיותו, תחביביו, ושאיפותיו, כמו גם את מערכות היחסים והתקשורת שלו במהלך חייו ופעילותו במסגרת העבודה, המשפחה, הקהילה, ההתקשורת הבינלאומית וכל כיוצ"ב.

המרחב הווירטואלי הפרטי של המשתמש במחשב כמוהו כמרחב הפיסי האישי השמור לאדם, והפעילות במחשב כמוהו כעשיית המשתמש בביתו, בחצריו ובמכוניתו. לפיכך, ובהיות המחשב 'המגירה האישית של בעליו' המכילה מידע כמוס, פרטי ואישי, נחשבת חדירה בלתי מורשית למחשב 'כחיטוט בחפציו האינטימיים' של בעליו, ופלישה לטריטוריה זו מהווה פגיעה בזכותו החוקתית לפרטיות" (שם, פסקה 7).

94. כפי שציין בית הדין האזורי לעבודה, דברים אלה נכונים גם ביחס לטלפון נייד (ראו תע"א (עבודה אזורי) 2723/09 ג'ובני נ' שיא סיורים (1986) בע"מ (בפירוק) (20.3.2014)). שם, ביחס לשאלה האם מתן "זכות שימוש" בטלפון נייד מתירה חדירה למכשיר:

"כידוע, הטלפונים הניידים של רבים מאיתנו הולכים והופכים בשנים האחרונות למחשבים ניידים של ממש, שמבצעים פונקציות דומות, לעיתים זהות ממש, לאלה שאותם ביצעו עבורנו המחשבים האישיים לפני שנים בודדות. מכאן, שעצם העובדה שאדם מסוים מוסר טלפון נייד שלו לשימושו של אחר, אינה נותנת לאותו אחר רשות, ולו משתמעת, לחפש ולחטט בתוך אותו הטלפון. בטלפונים הניידים החכמים שבהם עושים רבים מהציבור שימוש בימים אלה צבור מידע פרטי רב, ובין היתר תמונות, מסרונים, הודעות אימייל וכיוצא בזה. כל אדם המבקש לעשות שימוש בטלפון של חברו צריך לדעת זאת, ויודע זאת. ודאי וודאי שאין בעצם מתן טלפון לאחר לשימוש (לצורך שיחת טלפון, שליחת מסרון או כל שימוש אחר) משום מתן היתר משתמע לשואל לחדור אל תוך הטלפון ולחפש בתוכו מידע הנחוץ לו. אם כבר, אז להיפך. לדעתנו, במקרה הרגיל, וכך גם במקרה שלפנינו, מתן זכות שימוש רגילה בטלפון פרטי של אדם טומנת בחובה התחייבות מפורשת של השואל שלא לבצע ללא רשות מפורשת חדירה שכזו אל 'המרחב הפרטי' של המשאיל, בעל הטלפון" (שם, פסקה 12).

95. אף בית המשפט העליון עמד על כך, ש"הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאיזנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי – תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד" (ע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (14.7.2015) (להלן: "עניין דביר")).

96. בפרשה זו הטעים בחוות דעתו כב' השופט י' עמית מדוע יש להחמיר בענישה בעבירות של גניבת טלפונים ניידים, באומרו:

"יש להכיר בכך שאובדן טלפון סלולארי, על אחת כמה וכמה גניבה של טלפון סלולרי, עשויה לגרום לקורבן תופעות של אי שקט ודחק. [...] גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. מרבית המכשירים הסלולריים הנמכרים כיום, הינם 'מכשירים חכמים', שמהווים לרוב גם שער כניסה לשלל נכסיו הדיגיטליים של האדם – חשבון דואר אלקטרוני, חשבון פייסבוק ורשתות חברתיות נוספות, אפליקציות עם גישה לחשבון הבנק וכיוצא באלה. ההתקדמות הטכנולוגית מן העת האחרונה, אף הופכת את המכשיר הסלולארי לאמצעי תשלום המכונה 'ארנק דיגיטלי', אשר מחליף בהדרגה את כרטיסי האשראי הקשיחים. גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולרי, די בדיעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה.

אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש 'רגילה', ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה."

97. קביעה שיפוטית זו, שלפיה יש להחמיר ביחס לעבירות רכושיות בנושא גניבת מכשירי טלפון ניידים – יפה גם להכרח לפסוק פיצויים מתאימים בהליך אזרחי, אשר ישקפו את טיב והיקף הפגיעה שגורמת חדירה בלתי מורשית לטלפון נייד. ודוקו; בפרשת **דביר** נסב הדיון על גניבת מכשיר טלפון נייד. מקל וחומר בענייננו – עת ניטל המכשיר ונפרץ. ועוד נוסף בהקשר זה, כי על פי פסיקת בית המשפט העליון, "התגברות על מכשול טכנולוגי חמורה יותר מחדירה 'פשוטה'" (רע"פ 8464/14 **מדינת ישראל נ' עזרא**, פסקה 15 (15.12.2015)). בענייננו, מדובר בחדירה מכוונת לטלפונים הניידים של התובע, במטרה "לחטט" בהם ולדלות מהם מידע. לפיכך, מדובר בפגיעה ברף הגבוה ביותר.

98. ראש נזק נוסף הוא **הכאב והסבל** שנגרמו לתובע כתוצאה מהפרת פרטיותו, מהעיון שביצעו הנתבעים במכשירים ומפרסום המידע האישי שהושג אגב כך. כל אחד מהיבטים אלה: נטילת המכשירים; הפריצה למכשירים; העיון (המשותף) האסור והפסול במידע אישי רב כל כך; והפצתו של המידע – כל אלה גרמו כאב וסבל אדירים לתובע:

א. כך, הידיעה כי מכשירי טלפון נייד, שהם "הכספת" האישית ביותר של אדם בעידן המודרני, נלקחו מידי התובע וניתנו לנתבעים שהחזיקו בהם בניגוד לדין – גרמה וגורמת לחרדה ולמועקה (כשם שנפסק בעניין **דביר**).

ב. כך, פריצת המכשירים, והידיעה שתוכנם חשוף לאחרים אשר עושים במידע כבשלהם – אף היא מסבה סבל רב.

ג. כך, העיון הגס, הפולשני והמציצני לכל פינה בחייו של התובע, והפרת פרטיותו בצורה שאין לה שיעור – גורמים אף הם לתחושה קשה ביותר. כאמור, מכשיר טלפון נייד, המכיל את כלל השיחות והתכתובות של אדם, מהווה כלי עבודה ואמצעי תקשורת הכולל עניינים אישיים ופרטיים. הידיעה כי מכשיר זה גלוי כעת לעיניהם של הנתבעים, ללא כל אישור או הסכמה, והם עושים בו ככל העולה על רוחם, גורמת לעוגמת נפש קשה.

99. ראש נזק אחרון הוא **הפגיעה החריפה באוטונומיה של התובע**. התנהלות הנתבעים, כמתואר לעיל, שללה מהתובע את יכולתו לבחור עם מי וכיצד לחלוק מידע פרטי על חייו האישיים. למותר לציין, כי כל אדם הוא אדון לעצמו, וביכולתו להחליט עם מי הוא מנהל שיחות ובאלה נושאים – ומה ממחשבותיו וצפונות ליבו הוא מעוניין לחלוק עם אחרים, אם בכלל. והנה, במקרה זה הנתבעים החליטו לשים עצמם כ"אח גדול", ולהפיץ בתפוצה רחבה פרטי מידע אישיים של התובע לציבור הרחב. מעשים אלה, אשר הפקיעו את התובע מפרטיותו כליל, גרמו לפגיעה קשה ויוצאת דופן – פגיעה שקשה לזכור דומות לה – באוטונומיה של התובע.

100. התובע עמל שנים הרבה עד אשר צבר את המוניטין האישי והציבורי שהביא לבחירתו לתפקידים בכירים בלשכת עורכי הדין ולבחירתו ברוב קולות ניכר לשמש ראש לשכת עורכי הדין. והנה, התנהלות הנתבעים ושטייף בראשם, הביאה לפגיעה בשמו הטוב של התובע ולפגיעה קשה במוניטין האישי שצבר. נזקים כה כבדים לשמו הטוב של התובע ולתדמיתו אינם בני תיקון. בנסיבות אלו, ועל רקע החומרה המופלגת במעשי הנתבעים, מן הראוי שיפסקו לחובתם **פיצויים עונשיים** בשיעור משמעותי. כך, שכן כידוע שמטרתו של הפיצוי העונשי היא, בין היתר, להרתיע את המזיק ולבטא את הסלידה מהתנהגות

נואלת, כפי שבאה לידי ביטוי במעשי הנתבעים. דברים אלה נכונים שבעתיים כאשר מדובר באנשי תקשורת ובכלי תקשורת בעל תפוצה רחבה, שיכולותו לפגוע בפרטיות גדולה ביותר. נוכח החומרה הייחודית של מקרה זה, אשר למיטב הידיעה נעדר תקדים בישראל – נדרשת פסיקת פיצויים עונשיים כאמור במטרה לכוון התנהגות עתידית, פן יהפוך זה להרגל לגנוב ולפרוץ למכשירי טלפון ניידים, לעיין בהם ולפרסם את עיקרי המידע, ופן יינזקו בהמשך אחרים כשם שניזוק התובע.

101. לכך יש להוסיף כי הנתבעים לא השיבו למכתביו של התובע, והם **סירבו להשיב לו את העתקי החומר** שנלקח ממנו שלא כדין. עד למועד זה ממש הנתבעים עודם מחזיקים ברכושו הפרטי של התובע, המכיל מידע אישי ורגיש, ומעיינים בתכתובותיו האישיות כאילו היו רכושם. מעשים אלו מקימים כשלעצמם פגיעה אנושה בפרטיותו של התובע אשר חייו האישיים, בהיבטים המוצנעים ביותר שלהם, הפכו לנחלת הכלל ו"לשיחת היום".

102. על רקע זה התובע מעריך את הנזקים הלא ממוניים שנגרמו לו בסך של 4 מיליון ש"ח, וביחד עם הנזקים הממוניים עומדים נזקיו של התובע על סך של 9,000,000 ש"ח. לצרכי אגרה מעמיד התובע את תביעתו על סך של 7,000,000 ש"ח, ובית המשפט הנכבד יתבקש לפסוק פיצוי כאמור.

103. לחלופין בלבד, יתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק לטובת התובע פיצוי בהיקף ניכר, המשקף את חומרת האירועים הנלמדים מכתב תביעה זה, על דרך האומדנא.

104. בנוסף לאמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים בהוצאות תביעה זו, לרבות שכר טרחת עורך דין ומע"מ כדין.

105. נוכח העובדה שהשידור ב"גלי צה"ל" נקלט בכל רחבי הארץ ובהתחשב בסכום התביעה, לבית משפט נכבד זה הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה זו.

106. אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעים לדין, לקבל את התביעה ולפסוק לתובע את הסך של 7,000,000 ש"ח בצירוף הוצאות משפטיות הולמות.

בעז בן צור, עו"ד
בא כוח התובע